

‘Η πρός τό καλόν ἀλλοίωσις

‘Αγίου Γρηγορίου Νύσσης

Δέν θά ἦτο δυνατόν νά γίνη ἀθλητικός ἀγών, σύμφωνα πρὸς τοὺς ἀθλητικούς κανόνες, ἐάν δὲν ὑπάρχη ὁ ἀνταγωνιστής. Ἐάν, λοιπόν, δὲν ὑπῆρχεν ὁ ἀντίπαλος, δὲν θά ὑπῆρχεν οὔτε τὸ στεφάνι τῆς νίκης· διότι ἡ νίκη αὐτῆ καθ’ ἑαυτὴν δὲν ὑπάρχει, ἐάν δὲν ὑπάρχη ἐκεῖνο, πού ὑφίσταται τὴν ἦτταν.

Λοιπόν, ἄς ἀγωνισθῶμεν πρὸς τὸ μεταβλητὸ τῆς φύσεώς μας, ἐρχόμενοι νοερῶς στὰ χέρια μὲ αὐτό, σάν τρόπον τινά μὲ κάποιον ἀντίπαλον, χωρίς νά γινώμεθα νικηταί μὲ τὸ νά ρίψωμεν κάτω τὴν φύσιν μας, ἀλλὰ μὲ τὸ νά μὴ ἐπιτρέψωμεν εἰς αὐτὴν νά πέσῃ. Διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν χρησιμοποιεῖ τὴν μεταβολὴν μόνο πρὸς τὸ κακόν· πραγματικά θά ἦτο ἀκατόρθωτον νά φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ ἀγαθόν, ἐάν εἶχεν ἐκ φύσεως τὴν ροπὴν μόνο πρὸς τὸ ἀντίθετο. Τώρα ὁμῶς ἀκριβῶς τὸ ὠραιότατον ἔργον τῆς μεταβολῆς εἶναι ἡ αὐξησης εἰς τὰ ἀγαθὰ εἰς τρόπον ὥστε πάντοτε ἢ πρὸς τὸ καλῦτερον ἀλλοίωσις νά μεταβάλλῃ ἐκεῖνο πού καλῶς ὑφίσταται τὴν ἀλλοίωσιν, εἰς κατάστασιν πλησιέστερον πρὸς τὸν Θεόν εὐρισκομένην.

Λοιπόν αὐτό, πού φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως εἰς ἡμᾶς ὅτι εἶναι φοβερόν, δηλαδὴ τὸ ὅτι ἡ φύσις μας εἶναι μεταβλητὴ, αὐτό ὁ Θεὸς λόγος ὑπέδειξε σάν κάποιον περὶ διὰ τὸ πέταγμα πρὸς τὰ σπουδαιότερα, τὰ ὑψηλότερα, ὥστε νά εἶναι ζημία τὸ νά μὴ δυνάμεθα νά δεχθῶμεν τὴν πρὸς τὸ ἀνώτερον μεταβολὴν.

Λοιπόν, ἄς μὴ λυπᾶται ὁποῖος βλέπει μέσα εἰς τὴν φύσιν του τὴν δυνατότητα πρὸς τὴν μεταβολὴν, ἀλλὰ, μεταβαλλόμενος εἰς πᾶσαν περίπτωσιν πρὸς τὸ ἀνώτερον, τὸ καλῦτερον καί, μεταμορφωνόμενος προοδευτικά ἀπὸ μίαν δόξαν εἰς ἄλλην ἀνωτέραν δόξαν, ἄς μεταβάλλεται κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον, δηλαδὴ μὲ τὸ νά γίνεται μὲ καθημερινὴν προοδευτικὴν ἀνάπτυξιν ὅλο καὶ καλῦτερος καί μὲ τὸ νά τελειοποιῆται πάντοτε καί ποτέ νά μὴ φθάνῃ εἰς τὸ τέρμα τῆς τελειότητος.

Διότι βέβαια ἡ ἀληθινὴ τελειότης εἶναι τὸ νά μὴ σταματήσει ποτέ κάποιος νά ἀναπτύσσεται προοδευτικῶς πρὸς τὸ καλῦτερον, οὔτε νά περорίση τὴν τελειότητα μὲ κάποιον τέρμα.

Γερόντων

⊗ Ἡ προσευχὴ εἶναι ἓνα τηλεφῶνο, πού ἐπικοινωνεῖς ἀπ’ εὐθείας μὲ τὸν Θεόν. Παίρνεις τὸ νούμερο διὰ νά πιάσῃς μὲ τὸ τηλεφῶνο τῆς προσευχῆς τὸν Θεόν καί Ἐκεῖνος ἀπαντᾷ. Τὸν ἀκοῦς καθαρά, πολὺ κοντὰ τὸν αἰσθάνεσαι. Νά κράζῃς στὸν Θεόν, μ’ ὅλη τὴν δυνάμει σου, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιάς. Ὅταν κομᾶται ὁ λαὸς σὲ ἀκούει ὁ Θεός. Ὅταν ἔχῃς κάτι, νά παίρνῃς τὸ τηλεφῶνο καί νά μιλάς στὸν Θεόν. Ἐκεῖνος, σάν πονεπικός Πατέρας, θά σὲ ἀκούσῃ καί θά γεμίση τὴν καρδιά σου ἀπὸ χαρὰ, εἰρήνην, ἀγάπη.

⊗ Νά κάνουμε νηστεία μὲ ὑπακοή πολλή καί ταπεινῶσι. Ταπεινῶσι πολλή. Δέν εἴμαστε τίποτα, μπροστά στοῦ πέλαγος τῆς ἀγάπης καί τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ.

Παπα - Δημήτριος Γκαγκαστάθης

⊗ Νά μὴ μιλάς γρήγορα, δηλαδὴ νά μὴ βιάζεσαι νά μιλήσῃς, ἀλλὰ πρῶτα νά σκέφτεσαι καί ἔπειτα νά μιλάς.

⊗ Πάντα πρὶν νά μιλήσῃς γιὰ κάτι, νά ἐπικαλῆσαι τὸν Κύριο: "Κύριέ μου, φώτισέ με, σὲ παρακαλῶ, νά πῶ κάτι πού πρέπει γιὰ τὴν περίπτωσι". Ἡ, ὅταν πρόκειται γιὰ κάποια ἐργασία, νά λές: "Κύριέ μου, τί θέλεις νά κάνω καί πῶς νά τὸ κάνω;"

⊗ Ὅταν κάποιος κάνει κάτι ἀπὸ ζῆλο καί μεγάλη ἀγάπη πρὸς τὸν Χριστό μας (ὡς πρὸς τὰ πνευματικὰ ἀγωνίσματα), καί στραβὸ νά εἶναι, ὁ Θεός, ἐπειδὴ ἀπὸ ζῆλο καί ἀγάπη γιὰ Ἐκεῖνον γίνεται, τὸ δέχεται κι εὐχαριστεῖται.

Γέρων Σίμων Ἀρβανίτης

⊗ Ὁ Διάβολος, ὁ ὁποῖος πειράζει τοὺς ἀνθρώπους, δὲν θέλει νά ἀγαποῦν οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεόν καί, ἀπὸ φθόνον, κακίαν καί ζήλια, πολεμᾷ καί ἀγωνίζεται νά μὴν ἀφήσῃ τοὺς ἀνθρώπους νά τὸν εὐαρεστήσουν, μὲ τὴν τήρησι τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ... Θάρρος, λοιπόν, ὑπομονὴ καί ἐλπίδα.

⊗ Πολλοὶ εἶναι οἱ κλητοὶ καί ὀλίγοι, δυστυχῶς, οἱ ἐκλεκτοί. Ὁ φιλόθεος Θεός φροντίζει διὰ πολλῶν μέσων καί διαφόρων τρόπων, διὰ τιμωριῶν καί μαστιγώσεων, νά ἐπιστρέψῃ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν, ἀλλὰ οἱ περισσότεροι, ὡς ὁ παράνομος Ἰούδας, δὲν ἐννοοῦν νά συνέλθουν.

Γέρων Φιλόθεος

» **Α**ν ποθοῦμε τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, πρέπει νὰ ἔχουμε πολλή προσοχή καὶ ἐπιμέλεια καὶ προθυμία στὴν ἐργασία τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Γιὰ νὰ σωθοῦμε, δὲν φτάνει μόνο νὰ πιστεύουμε στὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ νὰ εἰμαστε Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Πρέπει καὶ νὰ ἀγωνιζόμαστε “τὸν καλὸν ἀγῶνα”, νὰ ζοῦμε “ἀξίως τῆς κλήσεως, ἧς ἐκλήθημεν”, δηλαδὴ νὰ κάνουμε καὶ ἔργα χριστιανικά, ἀφοῦ εἰμαστε βαπτισμένοι Χριστιανοί καὶ τιμημένοι μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

» **Α**ς μὴ νομίζουμε πὼς θὰ σωθοῦμε μόνο μὲ τὴν πίστι. Ἡ πίστι χωρὶς ἔργα δὲν ὠφελεῖ σὲ τίποτα. Ὁ Κύριος βέβαια εἶπε, ὅτι “ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται”. Ὁ ἴδιος ὁμως εἶπε καὶ τοῦτο: “Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι “Κύριε, Κύριε” εἰσελεύσεται εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ἀλλ’ ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς”. Ἄν σωζόταν κάποιος μόνο μὲ τὴν πίστι, τότε ὅλοι θὰ ἐξασφάλιζαν εὐκολὰ τὴν σωτηρία. Γιατί “καὶ τὰ δαιμόνια πιστεύουσι καὶ φρίττουσι”. Αὐτοὶ ὁμως οἱ δαίμονες, ἂν καὶ πιστεύουν, καταδικάστηκαν στὴν γέενα τοῦ πυρός γιὰ τὰ πονηρὰ τους ἔργα.

» **Ο**πως τὸ σῶμα χωρὶς τὴν ψυχὴ εἶναι ἀκίνητο καὶ ἀνενέργητο, ἔτσι καὶ ἡ πίστι χωρὶς ἔργα εἶναι νεκρή. Ἄς ἀκούσουμε τὸν Ἅγιο Ἰάκωβο τὸν Ἀδελφό-θεο, πού μὲ τόση ἐνάργεια τονίζει: “Τί τὸ ὄφελος, ἀδελφοί μου, ἐάν πιστιν λέγει τις ἔχειν, ἔργα δὲ μὴ ἔχη; Μὴ δύναται ἡ πίστις σῶσαι αὐτόν; Ἐάν δὲ ἀδελφός ἢ ἀδελφοί γυμνοὶ ὑπάρχωσι καὶ λειπόμενοι ὡσι τῆς ἐφημέρου τροφῆς, εἶπη δὲ τις αὐτοῖς ἐξ ὑμῶν, “ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ, θερμαίνεσθε καὶ χορτάζεσθε”, μὴ δῶτε δὲ αὐτοῖς τὰ ἐπιτήδεια τοῦ σώματος, τί τὸ ὄφελος; Οὕτω καὶ ἡ πίστις, ἐάν μὴ ἔργα ἔχη, νεκρά ἐστὶ καθ’ ἑαυτήν”.

Μετὰ ἀπ’ αὐτὰ, εἶναι φανερό πὼς πρέπει νὰ ἔχουμε καὶ ἔργα μαζί μὲ τὴν πίστι. Καὶ ὅποιος ἔχει, εἶναι καλύτερος ἀπ’ αὐτόν πού κάνει θαύματα. Ἀλήθεια, τί ὠφελεῖται ἐκεῖνος πού κάνει θαύματα τώρα, ἀλλὰ θὰ χάσῃ τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν; Ὁ Χριστὸς προειδοποίησε ρητὰ: “Πολλοὶ ἐροῦσι μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ: “Κύριε, Κύριε, οὐ τῷ σῶ ὀνόματι προεφητεύσαμεν, οὐ τῷ σῶ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν, καὶ τῷ σῶ ὀνόματι δυνάμεις πολλὰς ἐποιήσαμεν;” Καὶ τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς ὅτι “οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς· ἀποχωρεῖτε ἀπ’ ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν”.

» **Ο**ποιος πιστεύει πραγματικὰ στὸν Θεὸ καὶ στὴν πρόνοιά Του, αὐτὸς σκορπίζει στοὺς φτωχοὺς τὰ χρήματά του, ἐλπίζοντας ὅτι θὰ πάρῃ “μισθὸν ἑκατονταπλασίονα” καὶ θὰ κληρονομήσῃ τὴν αἰώνια ζωὴ. Αὐτὸ τὸ ἔκαναν οἱ πρῶτοι Χριστιανοί, ὅπως διαβάζουμε στὶς ΠΡΑΞΕΙΣ: “Πάντες οἱ πιστεύοντες ἦσαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ εἶχον ἅπαντα κοινὰ, καὶ τὰ κτήματα καὶ τὰς ὑπάρξεις ἐπίπρασκον καὶ διεμέριζον αὐτὰ πᾶσι καθότι ἂν τις χρεῖαν εἶχε”.

» **Ο**ποιος πιστεύει, ἀγωνίζεται νὰ ταπεινωθῇ, μετανοεῖ γιὰ τὶς ἁμαρτίες του, εἶναι πρᾶος καὶ εἰρηνικός, μισεῖ τὴν ἀδικία καὶ ἀγαπᾷ τὴν δικαιοσύνη, γιὰτὶ θυμᾶται τὸ ψαλμικό: “Ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀδικίαν μισεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν”.

» **Ο**ποιος πιστεύει, ὑπομένει ἀγόγγυστα κάθε πειρασμό, γιὰ νὰ στεφανωθῇ μὲ τὸ στεφάνι τῆς ἀφθαρτῆς δόξας. Φυλάει τὴν σωφροσύνη καὶ δὲν μολύνει τὸν ἑαυτό του μὲ πορνείες καὶ ἄλλες ἀκαθαρσίες, γνωρίζοντας πὼς ὅποιοι μολύνουν τὰ σώματά τους δὲν θὰ σωθοῦν: “πόρνους γὰρ καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ Θεός”.

» **Α**ὐτὸς πού πιστεύει ἀληθινὰ, δὲν εἶναι ὀκνηρὸς καὶ ἀμελής στὴν προσευχή, δὲν κατακρίνει κανένα καὶ δὲν ἀκολουθεῖ “τὴν εὐρύχωρον ὁδόν”, ἀλλὰ “τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην”. Δὲν ἀγαπᾷ τὸν κόσμον οὔτε γονεῖς, ἀδελφία, γυναῖκα καὶ παιδιὰ περισσότερο ἀπὸ τὸν Κύριο. Δὲν ξεφαντώνει μὲ μεθύσια καὶ ἁμαρτωλά τραπέζια, ὅπου ἀκούγονται τραγοῦδια καὶ λόγια ἄσεμνα, ἀλλὰ θυμᾶται τὸν θάνατο καὶ τὴν φοβερὰν ἡμέρα τῆς Κρίσεως. Γι’ αὐτὸ προσεύχεται καὶ νηστεύει καὶ ἐγκρατεῦται καὶ ἐτοιμάζεται ὅπως πρέπει, γιὰ νὰ δώσῃ “καλὴν ἀπολογία” στὸν οὐράνιο Κριτὴ.

» **Ο**σοι πιστεύουν, ἀγαποῦν τὸν Κύριο καὶ μισοῦν τὰ πονηρὰ ἔργα. Δὲν μνησικακοῦν ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ τους καὶ δὲν ἀποδίδουν κακὸ σὲ κακὸ. Κάνουν καλὸ σ’ αὐτοὺς πού τοὺς κακομεταχειρίζονται, εὐλογοῦν αὐτοὺς πού τοὺς καταριῶνται καὶ ὑπομένουν καρτερικὰ αὐτοὺς πού τοὺς κατατρέχουν. Ὅταν τοὺς βρίζουν, χαίρονται. Ἐχουν ἀγάπη καθαρὴ, ἀνόθευτη καὶ ἀληθινὴ, ὅπως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ὁποῖος ἔφτασε σὲ σημεῖο νὰ λέγῃ: “Ἀλήθειαν λέγω ἐν Χριστῷ, οὐ ψεύδομαι, συμμαρτυροῦσθαι μοι τῆς συνειδήσεώς μου ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ὅτι λύπη μοι ἐστὶ μεγάλη καὶ ἀδιάλειπτος ὀδύνη ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Ἠνύχονην γὰρ αὐτὸς ἐγὼ ἀνάθεμα εἶναι ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μου”.

» **Ο**σοι πιστεύουν, δὲν ξέρουν τί εἶναι ὑποκρισία ἢ καλακεία ἢ πρόσωποληψία, γιὰτὶ σ’ ὅλες τους τίς ἐνέργειες εἶναι εὐθεῖς, τίμιοι καὶ εἰλικρινεῖς. Δὲν ὑπερηφανεύονται καὶ δὲν “ὑψηλοφρονοῦν” γιὰ τοὺς ἐπαίνους καὶ τίς κολακειές, πού τοὺς κάνουν οἱ ἄλλοι. Ἀποστρέφονται τὸν κόσμον τῆς ἁμαρτίας, ἀκολουθοῦν τὴν ὑπόδειξι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: “Οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις, ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ. Ἐάν δὲ καὶ ἀθλῇ τις, οὐ στεφανοῦται ἐάν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ”.

» **Ο**σοι πιστεύουν, δὲν λένε ποτὲ ψέματα, δὲν εἶναι πλεονέκτες, δὲν κοινοῦν ἀνεξομολόγητοι, δὲν κατακρίνουν τοὺς ἄλλους. Μὲ δύο λόγια, βαδίζουν προσεκτικὰ καὶ σταθερὰ στὸν δρόμο τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ, καὶ πιστεύουν σ’ Αὐτόν ὄχι μὲ λόγια, ἀλλ’ “ἐν ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ”.

» **Α**ν πιστεύουμε πραγματικὰ, ἄς πολεμήσουμε τὴν ἁμαρτία καὶ ἄς ἀφήσουμε κάθε κακὸ, πού μέχρι τώρα κάναμε. Ἄς ἀγωνιστοῦμε μὲ προθυμία, γιὰ νὰ βρεθοῦμε ἔτοιμοι μπροστὰ στὸν Κύριο τὴν φοβερὰ ἡμέρα τῆς Κρίσεως. Ἄς ξυπνήσουμε ἀπὸ τὸν ὕπνο τῆς ἀμελείας. Ἄς ἐπανορθώσουμε τὰ σφάλματά μας καὶ ἄς διώξουμε τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς. Ἄς προσπαθοῦμε νὰ ἐκπληρώσουμε τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ στεφανωθοῦμε ἀπ’ Αὐτόν καὶ νὰ κληρονομήσουμε τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Ἄνθρωποι
καί

ἈΝΘΡΩΠΟΙ

Ἀπό τὴν ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ τοῦ

ΕΠΑΜΒΙΝΩΝΔΑ ΡΕΜΟΥΝΔΑΚΗ

ΑΥΤΟΣ ΧΩΡΙΣ ΦΤΕΡΑ

Ὁ ΕΠΑΜΒΙΝΩΝΔΑΣ ΡΕΜΟΥΝΔΑΚΗΣ ὑπῆρξε ὄχι σανιτικός (λεπρός)· προσεβλήθη ἀπὸ τὴν νόσο σὲ ἡλικία 8 ἐτῶν! Παρ' ὅλα αὐτά, σπούδασε νομικά.

Μεταξὺ τῶν καθηγητῶν μας τοῦ 4ου Γυμνασίου - Κολοκυνθοῦς ξεχώριζε ὁ Θεολόγος μας Σπύρος Κουντούρης. Τρικυμίες καὶ θύελλες, φουρτοῦνες καὶ καταγίδες μὲ βρῆκαν, ὅμως ἡ ἀγαθὴ μορφή τοῦ Θεολόγου μας ξεπεταγόταν μέσα στοῦ σκοτάδι καὶ μὲ τὸν δείκτη τῆς χειρὸς του μοῦ ἔδειχνε μία φωτεινὴ ἐπιγραφή πού ἦταν γραμμένα τὰ κατάλληλα λόγια τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπαιρνα κουράγιο, θάρρος καὶ δύναμι γιὰ νὰ τὸ ξεπεράσω καὶ αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο, καὶ νὰ βρεθῶ στοῦ ἡσυχολιμάνι πού θὰ ξεκουραζόμουν γιὰ λίγο, ἀντλώντας δυνάμεις γιὰ νὰ προχωρήσω.

Ἀγαθὴ Κυρηναῖε Σπύρο Κουντούρη, ποτὲ δὲν θὰ σὲ ξεχάσωμε γιὰ αὐτὰ πού ἔλεγες ἦταν πίστις πού τὴν πίστευες, ἀλήθεια πού δὲν ἐξαπατοῦσε ποτὲ καὶ δυνάμεις πού δὲν μᾶς ἐγκατέλειπε ποτὲ. Ἐλεγε π. χ. ὅτι στὴν ζωὴ σας σήμερα καὶ πάντοτε θὰ συναντήσετε πολλοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἐλάχιστους **ἈΝΘΡΩΠΟΥΣ**, διότι ἄλλο εἶναι ὁ ἀνθρώπος καὶ ἄλλο ὁ **ἈΝΘΡΩΠΟΣ**. Πόσο μεγάλη ἀλήθεια! Διψήφιοι ἦσαν οἱ ἀριθμοὶ τῶν ἀληθινῶν **ἈΝΘΡΩΠῶΝ** πού συνάντησα στὴ ζωὴ μου καὶ καθημερινῶς λιγοστεύουν καὶ ἀλλοίμονο, πού πηγαίνομε;

Μὲ ἔμαθε νὰ πιστεύω σὲ τρία ἰδανικά μέσα στὰ ὁποῖα κύλησε ὅλη μου ἡ ζωὴ καὶ διὰ τὴν ὁποῖαν ὑπερηφανεύομαι, γιὰτὶ δὲν λάθωσα ποτὲ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δρόμους. **ΠΙΣΤΙΣ** στὸν **ΘΕΟ**, **ΠΙΣΤΙΣ** στὸν **ΕΑΥΤΟ ΜΟΥ** ὅτι δὲν εἶμαι ἀχρηστος καὶ ὅτι, ὅπου καὶ ἂν βρεθῶ, σὲ κάτι μπορεῖ νὰ ὠφελήσω, καὶ τὸ τρίτο καὶ τελευταῖο, **ΑΓΑΠΗ** γιὰ τὸν **ΣΥΝΑΝΘΡΩΠΟ**, γιὰτὶ εὑρίσκα πάντα ἕναν τρόπο, νὰ δικαιολογήσω τὴν σκληρότητα καὶ τὴν κακία τῶν ἄλλων, σπρηιγμένη πάνω στὴν ἀλήθεια καὶ στὴν πτωχεία τοῦ πνεύματος. Εἶχε πεί ὁ Κουντούρης, οἱ ἀνθρώποι εἶναι πολλοὶ καὶ μὲ αὐτοὺς θὰ παλαίψετε ἀλλὰ μὴν ἀπογοητευθῆτε, γιὰτὶ ὅλοι εἴμαστε παιδιά τοῦ κοινοῦ Πατέρα τοῦ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς καὶ ἀδελφοὶ τοῦ ἀδελφοῦ μας, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μὴν ἀμφιβάλλετε ποτὲ, ὅτι πέρα ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ καὶ βρωμερὸ διάδρομο τοῦ τάφου ὑπάρχει φῶς, πολὺ φῶς καὶ μία ζωὴ χωρὶς πίκρες καὶ βᾶσανα, καὶ ἡ πίστις μου αὐτὴ δὲν μὲ ἐγκατέλειπε ποτὲ.

Μᾶς ἐδίδαξε νὰ πολεμοῦμε ἀπὸ τὴν ψυχὴ μας τὸν φθόνον καὶ τὴν μοχθηρία. Μᾶς ἔλεγε π. χ. Τί ζηλεύετε τὰ πλοῦσια μεταξωτὰ καὶ τὰ ὠραῖα μάλλινα φορέματα; Τὸ μετὰξί βγαίνει ἀπὸ τὸ ἀηδὲς κιτρινωπὸ σκουλίκι, τὸν μεταξοσκώληκα καὶ τὸ μαλλὶ εἶναι τὸ φόρεμα τοῦ ἀγαθοῦ προβάτου. Τί ζηλεύετε τὰ πολυτελῆ ἀμάξια; Ὁ Θεὸς σᾶς ἔδωσε τὰ πόδια πού μπορεῖτε νὰ ζεῦξετε σὲ ὅποια ὠρα τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νύκτας θελήσετε καὶ νὰ πάτε ὅπου θέλετε.

Ρίξτε μία ματιὰ στοῦ στερέωμα, στὸν ἑναστρὸ οὐρανὸ καὶ θὰ δῆτε πόσα ἑκατομμύρια λαμπρόνια, σταθερὰ τοποθετημένα, χαρίζουν μὲ τίς ἀναλαμπές των τὸν φωτισμό, φανερώνοντας τὸ μεγαλεῖο τοῦ Πλάστου καὶ Δημιουργοῦ.

Ρίξτε ἐπίσης μία ματιὰ στὴν ἀνοιξιὰτικὴ γῆ, στολισμένη μὲ χιλίων λογίων χρωματιστὰ λουλούδια. Ποῖος τὰ χρωματίζει; Ποῖος τὰ τρέφει; Ποῖος τὰ καλλιεργεῖ; καὶ ὡς ἀναφωνήσωμεν μαζί μὲ τὸν Προφητὰνακτα Δαυὶδ: **“Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφία ἐποίησας”**.

Ἀπο
το

γεροντικό

Ἡ θυγατέρα κάποιου πλοῦσιου στὴν Ἀλεξάνδρεια κυριεύτηκε ξαφνικὰ ἀπὸ πονηρὸ πνεῦμα καὶ βασανίζοταν σκληρὰ. Ὁ πατέρας τῆς ξόδεψε πολλὰ χρήματα γιὰ νὰ τὴν κάνη καλά. Ἀνώφελα ὅμως. Ἡ κατάστασις τῆς νέας ὅλο καὶ χειροτέρευε. Κάποτε ἔμαθε πὼς ἕνας Ἐρημίτης, πού ἀσκήτευε πάνω στοῦ βουνό, εἶχε τὸ χάρισμα νὰ διώχνη τὰ δαιμόνια. Τοῦ εἶπαν ὅμως πὼς ἦταν τόσο ταπεινός, πού ποτὲ δὲν θὰ δεχόταν νὰ κάνη μία τέτοια θεραπεία. Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ βρῆ κάποια ἄλλη πρόφασιν ὁ ἄρχοντας γιὰ νὰ τὸν φέρη στοῦ σπιτί του.

Μία ἡμέρα κατέβηκε στὴν πόλιν ὁ Ἐρημίτης νὰ πουλήσῃ τὰ πανέριά του. Ὁ πατέρας τῆς κόρης ἔστειλε ἕναν ὑπηρέτη νὰ αγοράσῃ μερικά καὶ νὰ τὸν προσκαλέσῃ στοῦ σπιτί γιὰ νὰ πληρωθῇ.

Ἀνύποπτος ἐκεῖνος πῆγε. Μόλις ὅμως πάτησε μέσα τὸ πόδι του, ἡ δαιμονισμένη, πού ἦταν κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, ὤρμησε πάνω του καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα δυνατό μπάτσο στοῦ πρόσωπο.

Ὁ ἅγιος Ἐρημίτης, χωρὶς νὰ χάσῃ καθόλου τὴν ἡρεμία του, ἔστρεψε ταπεινὰ καὶ τὸ ἄλλο μέρος, ἐκτελώντας ἔτσι τὴν ἐντολή τοῦ Κυρίου.

Τότε ἐγινε αὐτὸ τὸ ξαφνικόν: Τὸ δαιμόνιον ἄρχισε νὰ σπαράζῃ ἄγρια καὶ νὰ βγάξῃ ἀπελπισμένες κραυγές:

- ὦ, βία! Φεύγω, δὲ μπορῶ νὰ μείνω πιά, μὲ διώχνει ἡ ἐντολή τοῦ Χριστοῦ.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἐλευθέρωσε τὸ βασανισμένο πλάσμα. Ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια, μαζί μὲ τὴν κόρη, πού βρῆκε πιά τὰ λογικά της, δοξάσανε τὸν Θεὸ γιὰ τὸ μεγάλο θαῦμα πού εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους καὶ ζήτησαν τὸν ἅγιον Γέροντα γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν. Ἐκεῖνος ὅμως, ἀποφεύγοντας τὸν ἀνθρώπινο ἐπαινον, εἶχε κίολας ἐξαφανισθῇ.

Ὅταν οἱ Πατέρες στὴν ἔρημον πληροφορήθηκαν τὰ γεγονότα, ἔλεγαν μεταξύ τους πὼς τίποτε ἄλλο δὲν καταβάλλει τὴν ὑπερηφάνεια τοῦ διαβόλου, ὅσο ἡ ταπεινὸσύνη καὶ ἡ ὑποταγὴ στὶς Θεῖες ἐντολές.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΑΝΑΧΩΡΗΤΗΣ

Όταν είχα έρθει στο Άγιον Όρος για πρώτη φορά, το 1959, ανεβαίνοντας από τα **ΚΑΥΣΟΚΑΛΥΒΙΑ** για την **ΑΓΙΑ ΑΝΝΑ**, είχα χάσει τον δρόμο αντί νά πάω τον δρόμο για την Σκήτη της **ΑΓΙΑΣ ΑΝΝΗΣ**, προχώρησα για την κορυφή του Άθωνα. Αφού βάδισα αρκετά, κατάλαβα ότι

πάω ψηλά και έψαχνα νά βρω κανένα μονοπάτι νά βγώ σύντομα. Έπάνω λοιπόν σ' αϊπνή την άγωγία μου, ενώ παρακαλούσα την Παναγία νά μέ βοηθήση, ξαφνικά μου παρουσιάζεται ένας Αναχωρητής με φωτεινό πρόσωπο - θά ήταν γύρω στά εβδομήντα - πού έδειχνε από την ένδυμασία του νά μήν είχε επαφή με ανθρώπους.

Φορούσε ένα ζωστικό σάν από καρβόπανο, αλλά πολύ ξεθωριασμένο και κατατρυπημένο. Τίς δέ τρύπες τίς είχε πιασμένες μέ ξύλινα σουβλιά, όπως πιάνουν οι γεωργοί τά τρύπια σασκιά, όταν δέν έχουν σακορράφα και σπάγγο. Είχε επίσης έναν τουρβά δερμάτινο, ξεθωριασμένο και τίς τρύπες πιασμένες πάλι μέ τόν ίδιο τρόπο. Στόν λαμό του είχε μία χοντρή άλυσίδα, πού κρατούσε ένα κουτί μπροστά στό στήθος του. Φαίνεται είχε κάτι ιερό!

Πρίν λοιπόν τόν ρωτήσω εγώ, μου είπεν εκείνος:

- Παιδί μου, δέν πάει γιά την **ΑΓΙΑ ΑΝΝΑ** αυτός ό δρόμος, και μου έδειξε τό μονοπάτι. Απ' όλο τό παρουσιαστικό του φαινόταν Άγιος! Ρώτησα μετά τόν Έρμητή:

- Πού μένεις, Γέροντα;

Κι εκείνος μου απήντησε:

- Κάπου εδώ, και μου έδειχνε την κορυφή του Άθωνα.

Έπειδή είχα περιπλανηθή δεξιά και άριστερά, ψάχνοντας νά βρω Γέροντα νά μέ πληροφορή έσωτερικά, είχα ξεχάσει και

τί ήμερα είναι και πόσο έχει ό μήνας. Τόν ρώτησα λοιπόν και μου είπεν ότι ήταν Παρασκευή. Μετά έβγαλε ένα μικρό σακκουλάκι δερμάτινο, τό όποιο είχε μέσα κάτι ξυλάκια μέ χαρακιές, και από τίς χαρακιές πού είδε, μου είπεν πόσο είχε ό μήνας. Πήρα μετά την εύχή του, προχώρησα στό μονοπάτι πού μου έδειξε και βγήκα στην **ΣΚΗΤΗ** της **ΑΓΙΑΣ ΑΝΝΑΣ**. Ό νους μου όμως συνέχεια γύριζε στό φωτεινό πρόσωπο του Αναχωρητού, πού άκτινοβολούσε.

Άργότερα, όταν είχα άκούσει ότι υπάρχουν στην κορυφή του Άθωνα

δώδεκα Αναχωρηταί - άλλοι έλεγαν επτά - είχα μπη σέ λογισμούς και τό είχα διηγήθι σέ έμπειρους Γεροντάδες αυτό πού είδα, οι όποιοι μου είπαν:

- Θά ήταν και αυτός ένας από τούς Όσίους Αναχωρητάς, πού ζούν στην άφάνεια στην κορυφή του Άθωνα!

Η ΠΛΗΡΩΜΗ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ

Στή **ΜΟΝΗ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ**, όπως διηγήθηκε ό Γέρον Έφραίμ, παλιός Προϊστάμενος και Άδελφός της Μονής, ένας από τούς εύλαβείς Άδελφούς, σέ μία άγρυπνία, κατά την έορτή της Όσιοπαρθενομάρτυρος Άγίας Άναστασίας της Ρωμαίας (29 Όκτωβρίου), την ώρα πού οι ψάλτες ψάλλανε "Τήν τιμωτέραν των Χερουβεϊμ...", ό Άδελφός αυτός, έβλεπε την Κυρία Θεοτόκο, ακριβώς όπως είναι στην εικόνα, σάν μία μεγαλοπρεπέστατη Βασίλισσα μέ όλόχρυσο στέμμα. Τήν άκολουθούσε μία μαυροφορεμένη νέα, πού κι αυτή έμοιαζε μέ την Άγία Άναστασία, όπως είναι στην εικόνα της. Η Κυρία Θεοτόκος γύριζε τά στασιδια και, σάν ύλική άμοιβή, πού όλοι μέ τούς ψάλτες και μέσα τους συμπάλλανε "Τήν τιμωτέραν των Χερουβεϊμ...", έδινε στους Μοναχούς χρήματα τά όποια εύωδιάζανε. Οι Μοναχοί, μέ πολύ σεβασμό ύποκλινόμενοι, παίρνανε τά χρήματα και μέ πολλή εύλάβεια άσπάζονταν τό χέρι της Παναγίας. Η δέ Άγία Άναστασία θυμιάζε και άφηνε ούράνιο άρωμα.

Τό όραμα αυτό, ό Άδελφός τό έβλεπε γιά πολύ καιρό και, επειδή νόμιζε ότι τό βλέπανε και οι άλλοι Πατέρες, σέ μία συζήτηση, μέ όλη την άφέλεια πού τον χαρακτήριζε, ανέφερε και στους άλλους Άδελφούς: "Γιατί άραγε σήμερα ή Παναγία δέν έδωκε στόν Διακο - Παχώμιο χρήματα, όπως έδωκε στους άλλους, ενώ άλλοτε του έδινε και αυτού;"

Οι άλλοι Άδελφοί δέν κατάλαβαν, γιά ποιό πράγμα τούς έλεγε, και τόν ρώτησαν, γιά ποιά χρήματα τούς λέει; Ο Άδελφός κατάλαβε ότι οι άλλοι δέν βλέπανε τίποτε από αυτά και σιώπησε, και από εκείνη την ήμερα δέν είδε άλλη φορά τό όραμα αυτό. Ύστερα όμως από πολλή προσευχή και παρακάλια, του ήλθε φώτισι, ότι ή Παναγία και όλοι οι Άγιοι εύχαριστούνται, όταν όλοι οι Μοναχοί και οι Χριστιανοί συμπροσεύχονται και συμμετέχουν σέ εκείνα πού διαβάζονται και ψάλλονται στην Έκκλησία, προς δόξαν Θεού.

Γέρον Παΐσιος

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ της ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

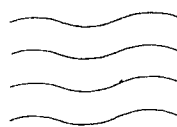
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχός Σίμων - Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Άριανίτου 13 114 72 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17,6-€.

Κύριε Ίησού Χριστέ, έλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ